

Forfatter: Dalgas, Ernesto

Titel: Udrag fra Tillæg til Lidelsens Vej

Citation: Dalgas, Ernesto: "Lidelsens Vej", i Dalgas, Ernesto: *Lidelsens Vej*, udg. af Henrik Schovsbo, Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1993, s. 275.
Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-dalgaasideval-shoot-idm139862323349520/facsimile.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Lidelsens Vej

ved, de drak. Jo alle dem der var sjeniale i deres Profession, hvad Profession de ellers var af, saa var de af den Profession der drak. Skomageren var desuden fyrig, og forleden havde han fundet en Rotte, der var død af Sult i hans Madskab. I hans Madskab! Men nu skulde det være Løgn. Nu vilde han ikke finde sig i Samfundet mere. Han var gaaet i Kompagni med en Malersvend. Og nu skulde de tjene Penge. Og saa vilde de rejse til Paris og lære dem Kunsten af og saa indføre den i København. For han troede ikke det hjalp noget med Diskussionen, og det troede Salomon vist heller ikke; men en Knaldperle der vilde vist hjælpe.

Salomon sagde, at han troede heller ikke, Knaldperlen vilde hjælpe synderlig. Der var sprunget saa mange Knaldperler i Paris og i Petersborg, og Situationen var ikke blevet bedre for det. Ja sagde Skomageren men hvis man skal gøre noget, saa er det det eneste der er at gøre, og det indrømmede Salomon, men raadede ham dog derfra. Skomageren sagde: »Jeg troede ellers De vilde have været med til at tegne og til Knaldperlerne, for De er en Mand med Hjerter, selv om De er Jurist, hvad jeg aldrig havde haft Hjerter til at blive. Men i hvert Tilfælde er De en hæderlig Mand, og det er derfor jeg har henvendt mig til Dem, og De vil ikke forraade os til Politiet,« sagde han og rakte Salomon en dramatisk Haand. Salomon tog imod Haanden og sagde, at det kunde ikke falde ham ind. De private Mellemværender mellem Skomageren og Politiet kom ikke ham ved. »Det er det,« sagde Skomageren, »og vi kan have Respekt for hinanden, naar vi er hæderlige Mænd og ikke Skruebrækkere og Politislaver.«

Idet Skomageren sagde disse Ord, saa han ud ad Vinduet. Skomageren raabte noget og greb Salomon i Armen. »Nu gaar den lige godt løs,« sagde han. »Nu skal vi ud og lave Estrup til.« Salomon saa ud og turde ikke tro sine egne Øjne. Gaden var sort af Folk som løb

Han var bleven ædru af Sindsbevægelse. De sprang ned ad Trappen og løb med Strømmen. Fra alle Gadedøre kom der Folk og løb. Salomon vidste ikke længer om han drømte og var vaagen. Han og Skomager løb i Tritt ved Siden af hinanden med Tungen ud af Halsen og klappende Hjerter. De spurgte ikke nogen for ikke at spille Tiden. De bare løb. Ned ad Jagtvejen gik Strømmen ud imod Fælleden. Der maatte det være at Slaget stod.

Da de kom til Holger Danskes Brillen, havde de Udsigten for sig. Fælleden var sort af Mennesker, og Himlen rød af Skyer. I Aftenrø-

den kæmpede en stor sort Genstand en fortvivlet Kamp med Menneskemassen som en Kaalorm, der er faldet mellem Myrer. Salomon blev noget lang i Ansigtet. Det var Johansens Ballon, der var gaaet ned. Han saa paa Skomager og Skomager saa paa ham og sagde: »Skal vi saa finde et Sted, hvor De kan gi en Øl.»

Dengang Salomon gik hjem, gik han og bandede paa, at nu skulde det ha en Ende. Nu skulde det være forbi med dette Raseri, denne hysteriske Revolutionsmani. Han

[Her følger en lakune i manuskriptet på 14 sider.]

sædvanlige Langsommarsj langs Søerne kom Frøken Ingversen styrtende efter ham og sagde at der var kommet en Herre sammen med en anden Herre ham De ved nok hvad og han var saa underlig og havde spurgt hende om der var Katte i Skorstenen og hun var saamindsandten blevet saa bange og han havde givet sig til at trække Støvlerne af. Salomon blev straks Handlingens Mand. Han tog sine Galocher af rakte dem tavs til Jonfru Ingversen og sprængte af Sted op ad Nørrebrogade. Da han kom op i Nr 14 sad Skomageren midt paa Gulvet i Køkkenet, slog med Frøken Ingversens Banketræ i Gulvet og sagde hen for sig: »Her er Fanden gale mig Fest i Aften.» Da Klokkeren ikke var mer end 4, var det tydeligt at Skomageren ikke var ganske normal. Ved Siden af ham stod en Herre som det saa ud af Malerfaget og pegede paa Skomageren som om han var enten Foreviser af Faget eller Overlæge og viste Patienten frem. Det var godt at se, hvordan Skomager havde det. Han kunde nok staa endelig ogsaa gaa, han kunde ogsaa nok svare naar han blev spurgt, men over hele hans Personlighed var der noget svævende, som viste at hans egentlige Bevidsthed var flyttet over i Romantikens fortryllede Land. Skomageren havde med andre Ord Delirium. »Han har Pip,« sagde Maleren og var der igen med sin Haandbevægelse. Maleren fortalte Salomon kort og godt, at Politiet var efter dem. Han kunde ikke have Skomageren, men maatte ligge hos en Damebekendtskab; men han havde fundet en Seddel hos Skomageren, hvorpaa der stod: Naar jeg er død, saa send Bud til Ferdinandsgade 14 anden Sal og det var han gaaet efter – Herren maatte undskyldes hvis det ikke var rigtigt. Han troede det havde været noget Kæresteri, men Madammen hav-